

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 4. juni 2010.

Opbyg bevægelsen nedefra – også efter 8. juni

Rundt om i landet har der i denne uge været demonstrationer – i Århus kombineret med enkelte arbejdsnedlæggelser. I nogle byer har man fokuseret på de kommunale nedskæringer, i andre på regeringens genopretningspakke.

I virkeligheden går det ud på ét. Det er det borgerlige Danmarks forsøg på at redde kapitalismen ud af krisen. Det gør de på klassisk borgerlig vis:

Arbejderklassen og folk overførselsindkomst skal betale prisen, og kapitalejere skal have friere rammer og højere profit.

Det samme mønster ser vi gennem det meste af Europa.

Denne uges demonstrationer fører alle sammen frem mod den store demonstration mod genopretningspakken, som LO og FTF har indkaldt til tirsdag den 8. juni på Christiansborg Slotsplads. Det er et godt initiativ, og det er vigtigt, at det bliver en stor og stærk manifestation. Men LO og FTF-initiativet et har også sine begrænsninger og svagheder.

For det første satser fagtoppen på at mobilisere gennem store og dyre annoncekampanjer. Langt færre ressourcer sættes ind på at bruge fagbevægelsen som den aktive bevægelse, den kunne være. Foreløbig er der få initiativer og opfordringer til, at de lokale fagforeninger mobiliserer ude på arbejdspladserne.

For det andet gør LO og FTF meget ud af, at det kun må blive en demonstration i fritiden, ikke arbejdsnedlæggelser.

For det tredje har de endnu ingen bud på, hvad der skal ske efter den 8. juni. Det giver mindelser om de store velfærdsdemonstrationer for et par år siden, hvor LO- og FTF-lederne havde frygteligt travlt med at lukke bevægelsen ned igen.

For det fjerde lægger LO og FTF ikke op til, at demonstrationen skal kræve, at en kommende S-SF-regering ruller alle forringelserne tilbage, inklusive forkortelsen af dagpengeperioden.

Genopretningspakken er upopulær, og regeringen står svagere end nogensinde. De kommunale nedskæringer er lige så forhadte.

Et stærkt pres kan få regeringen til at vakle. En presset regering kan vælge at pille de mest upopulære elementer ud af pakken. Den kan vælge at slække kravene til kommunerne. Eller den kan vælge at gå af. Alt sammen ville være vigtige delsejre på vejen.

Men det opnår man ikke med annoncekampanjer og en enkelt demonstration. Det kræver, at fagforeningsledere og tillidsmænd er aktive på arbejdspladserne med møder, lokale materialer og demonstrationer, så endnu flere vender sig mod regeringen, og så de viser det i aktiv protest. Enkelte centrale tillidsmandsmøder er blevet indkaldt. Det må udbredes over hele landet både før og efter 8. juni. Tillidsmandsmøderne må diskutere, hvordan man fører kampagnen mod genopretningspakken ud på arbejdspladsen, og hvordan man fortsætter kampen efter 8. juni.

Et nærliggende næste skridt er at opfordre til og organisere faglige møder i arbejdstiden, hvor de ansatte kan diskutere genopretningspakken, kommunal velfærd og muligheden for flere aktiviteter.

En stribe af faglige møder hen over landet vil være et lige så vigtigt signal til regeringen som demonstrationen.

Tilsvarende aktiviteter kan opbygges på uddannelsesinstitutionerne, selv om de netop nu er plaget af eksamener.

Samtidig kan fagforeningerne og uddannelsesorganisationerne lokalt organisere debatmøder, hvor repræsentanter for S, SF og Ø diskuterer, hvad et nyt rødt flertal skal bruges til.

Sommerferien er et praktisk problem for dem, der vil opbygge en bevægelse mod regeringen.

Men hvis man vil, er det muligt at tage et skridt frem i kampen med en landsdækkende demonstrations- og strejkedag.

Den 16. juni organiserer de københavnske forældre aktioner mod planlagte nedskæringer på daginstitutionerne. Det er ikke et isoleret københavner-problem, og kommunale nedskæringer er lige så meget et resultat af VKO-blokkens krisepolitik som genopretningspakken. Derfor er 16. juni et passende tidspunkt for en national aktionsdag mod regeringen og mod de kommunalbestyrelser, der går regeringens ærinde.

Der er absolut intet, som tyder på, at fagbevægelsens øverste ledere har planer om at gå i spidsen for sådan en bevægelse. Men det betyder ikke, at det er umuligt at begynde at opbygge den.

Ikke alene lokale fagforeningsledere og tillidsrepræsentanter kan selv tage initiativer i den retning. Det kan faktisk ethvert fagforeningsmedlem. Man kan snakke med kollegaer, overtale sin tillidsrepræsentant til at indkalde til fagligt møde, kontakte fagforeningen og bede dem sende en til at fortælle om genopretningspakken, opfordre tillidsrepræsentanten til at tage til tillidsmandsmøder eller vælge en anden til at deltage. Selv hvis tillidsrepræsentanten er på tværs, kan man selv organisere fælles afgang til de demonstrationer, som bliver indkaldt.

Jo mere vi får involveret de faglige organisationer, jo bedre. Men vi kan ikke vente på toplederne.

En stærk bevægelse mod regeringens krisepolitik bliver kun til noget, hvis den bliver opbygget nedefra. Det har de færreste fagforeningsmedlemmer i dag erfaringer med. Derfor er det ikke nemt, og gamle og nye metoder må afprøves. Her kan Enhedslistens spirende organisering i faglige netværk spille en vigtig rolle.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk